

יתבאר טעם, למה הוצרך ענין הצמצום הזה, ומה ענינו.

מ"ב ענין הצמצום הזה, הוא לגלות שורש הדינין, כדי לתת מדת הדין אח"כ בעולמות. וכח שהוא נקרא, בוצינא דקרדינותא, כמו חסי קרדינותא. (ג)

והנה אחר הצמצום הנ"ל, אשר אז נשאר מקום החלל, ואויר פנוי וריקני, באמצע אור הא"ס ממש כנ"ל, הנה כבר היה מקום, שיוכלו להיות שם, הנאצלים, והנבראים, ויצורים, והנעשים, ואז המשיך מן אור א"ס, קו א' ישר, מן האור (ס) העגול שלו, מלמעלה למטה, ומשתלשל ויורד תוך החלל ההוא. כזה:

וראש העליון של הקו, נמשך מן הא"ס עצמו, ונוגע בו. אמנם סיום הקו הזה למטה בסופו, אינו נוגע באור א"ס. ודרך הקו הזה, נמשך ונתפשט אור א"ס למטה, ובמקום החלל ההוא, האציל וברא ויצר ועשה כל העולמות כולם. (ע) וקו זה, כעין צנור דק א', אשר בו מתפשט ונמשך, מימי אור העליון של א"ס, אל העולמות, אשר במקום האויר והחלל ההוא.

והנה הצמצום הזה, היה בהשוואה א', בסביבות הנקודה האמצעית ריקנית ההוא, באופן, שמקום החלל ההוא, היה עגול מכל סביבותיו בהשוואה גמורה, ולא היה בתמונת מרובע, בעל זוויות נצבת. לפי שגם א"ס צמצם (ח) עצמו בבחי' עגול, בהשוואה א' מכל צדדים. והסיבה היתה, לפי ט) שכיון שאור הא"ס שוה בהשוואה גמורה, הוכרח גם כן שיצמצם עצמו בהשוואה א' מכל הצדדים. (י) ולא שיצמצם עצמו מצד א' יותר משאר הצדדים. ונודע בחכמת השיעור, שאין תמונה כ"כ שוה, כמו תמונת העיגול. משא"כ בתמונת מרובע, בעל זוויות נצבת בולטות. וכן תמונת המשולש, וכיוצא בשאר התמונות. וע"כ מוכרח הוא כ) להיות צמצום הא"ס בבחי' עיגול. והסיבה הוא, בעבור שהוא שוה ל) בכל מידותיו כנ"ל. גם בפ' בא דמ"ב איתא, מנא בעיגולא דאיהו י', ועיין בפ' פקודי דרנ"ה, דקאמר כי היכלות, ומה שבהם הם עיגולים.

עוד יש סיבה אחרת, והוא בעבור הנאצלים, אשר עתיד להאצילים אחר כך, בתוך המקום החלל ההוא הריק ופנוי כנ"ל. והענין הוא, כי בהיות הנאצלים בתמונת העגולים, הנה אזי יהיו כולם קרובים ודבוקים בא"ס הסובב אותם, בהשוואה א' גמורה, והאור והשפע הצריך להם, יקבלו מן א"ס מכל צדדיהם, בשיקול א'. משא"כ אם היו הנאצלים בבחי' מרובע, או משולש, וכיוצא בשאר תמונות, כי מ) אז היה בהם זוויות בולטות קרובות אל א"ס יותר משאר צדדיהם, ולא היה מקבלים אור א"ס בהשוואה אחת. ובסוף ענף ג',